

MARNÓ JÁNOS

Hangemlék

(parafrázis)

PJ-metszet Lanczkor Gábornak

Mezítelen sírkő a hátad.
Rajta selymes csiganyál szárad.
Repedezik és ropog...
Meboldogult erejű kép
(és vézna fiúhang).

Felmerül a kérdés

(Thomas Bernhard olvasása közben)

Belekoszolódtunk a világba –
mostantól tehát a napnál is
világosabb feladatunk az: hogyan
tisztulhatnánk ki belőle
maradéktalanul.
Értsd: nyomtalanul.

Egyszer csak

Útban van a lábam.
Utamban van a lábam,
az az érzésem.
Honnan ez az érzés?
Mi benne a rossz?
A baljós?
Felkelésre gondolok?
Meztelenkedésre a huzatban?
Lábujjhegyen egy sarokban?
Höröghet a vízcsap is
a konyhában, a falicsap,
éjszakánként idegtépően,
félíg kint, mégis behatóan,
kizárhatatlanul és
kiküszöbölhetetlenül,
mégsem a mi asztalunk gyanánt.
A mi asztalunk még várta magára.
Kaphat váratlan vendéget akár
egy nap, akár nem is egyet,

„Egyenek, és vegyenek bátran
maguknak – hallom anyám hangját –,
ne maradjon holnapra.”
Ahol én szoktam ülni,
kilátni a gangra,
a Wolfgang-gangra,
amerre korán száll le
téli a nap,
és egyszer csak egy féllábú
pap tűnt fel a lépcsőn,
jezsuita szerzetes,
január hatodikán,
vérfagyasztó mosollyal
küzdötte fel magát
mankójával a gangra
s tartott felénk,
zord és kemény, mégis
melankólikus mosolyával,
hogy anyám oly találó
jellemezésével éljek,
melyet az atya távozása
után ejtett el róla
hirtelenül, kislányos hevülettel,
amint cigarettájának megnőtt
a hamuszlopa, parazsa
pedig a körmére égett.
Most azonban a kutya
sem ül már ott, nemhogy háttal
a konyhaablaknak az atya,
hogy ne legyen kilátásom a gangra,
inkább akadjon meg a szemem
az elszíneződött rézcsapon,
amit esetenként falikútnak
mondtunk, okafogyottan,
mivel az még a Wolfgang család
saját kútja ága-bogaként
maradhatott csak ott.
Valamint a szívem is oktanul
szaporázza napok, mit napok,
hónapok óta, útban vagyok
neki, nemcsak a sorvadtt
lábamnak, útra kelni
kéne pedig, nagyon itt már
az ideje, felkapaszkodni
a vasútállomásra,

megkönnyezni
a hátramaradókat,
vagy ráhagyni a könnycseppet
a csapra, ne csak hörgjön,
kitépve csaknem a falból,
mivel rég lejárt az ideje,
nem kaphat vizet a kútból,
egy nap faluszerte kiment
a saját kút, kiment
a divatból, szusz azért
még mindig akadozik benne, nem
a kútban, a vezetékben,
talán jobb volna elzárni végre,
hagyni, hogy megállás nélkül
haladjon át az állomáson
a tehervonat, zárójelben
az egész szerelvény,
egy mozdonnyal a végén,
valamint még eggyel az elején,
akkor még sikoltoztam talán,
hogy nem akarok a pokolra
kerülni, sokan röhögtek
rajtam, hogy toporzékolok,
„Szaporázd csak, kisöreg –
hallottam innen is, amonnan is –,
szaporázd, mint az oroszok!”
mert szaporodott a közönség,
a személyre vártak, de
arra még várhattak, a hörgésre
miféle válasz a röhögés,
a ház üres lett azóta,
elgyöngültek az eresztékei,
nincs, akit nyugtalanítana a holnap,
a kiszakadt falikút csapja,
mely nem hagyja abba
a hörgést, aki azt mondaná,
„Megyek és elzárom!”, vagy a falnak
fordulva mormolná suttogva:
„Nem megyek sehová, hova
mennék, eleget csapongtam,
zárja el a hörgést az, aki kedvére
kiröhögte magát rajta –
és nem és nem maradt mitől
visszahőkölnie.”

A feneketlen bánat (változat A tragédia születésére)

Bányai István grafikusművész emlékének

Robinsonra gondolok, a kecskét
látom gondolataiba merülve,
s áldom a vihart, hogy hajótörésre
ítéltettünk. A többiek vízbe fúltak
volna? Vízalatti termekben nyújtanak
bőséges és egzotikus lakomát,
a halnak, ráknak, polipnak és **hal-**
madárnak, mely úgy csúszott ki költőnk
száján, mint nyelvét villantva a kígyó?
Mit sem tudva egykori létezéséről,
a halmadár szellemformát öltött,
kissé kísérteties, melyhez költőnk
viseltes akváriumot kölcsönzött,
majd a szellemlénynek dermedt szempárt,
mely a tekintetünket nemhogy ember-
számba, semmiféle számba nem veszi.
A kecske azonban más. Egyedül ő jártas
a feneketlen bánatban, abban, amit
nem szennyez be semmilyen érzelem.
Így megy végbe, az üvegen keresztül,
a pázás közöttük, hibátlan ésszel,
hogy szénné sülve süllyedjenek együvé
a zavartalan, tömött vaksötétben.

Rozsdaövezet

Borges emlékének

Én vagyok az a hiányzó
láncszem a táplálékláncban,
amit megevett a rozsda.

Post-Descartes-i

Gondolkodom,
tehát **bizonytalan** vagyok.